

„Haj, kóždeho hladaće zwjeselić, jenož jeneho nic, mje, vašeho mandželskeho.“

„Sće wy mój mandželski a ja waša mandželska? Njejsće mje sebi wzał jako rukowanje, zo so wam njeby pominyło wobsedźeństwo? Prajće sam, hač to njeje wěrnó?“

„Myslu, zo tu njeje městno, zo bychmoj so wo tajkich bohužel zrudnych wěcach rozrěčowałoj. Jeli zo dowoliće, tak du z wami do vašeho raja, do krasnej zahrody, hdžež sće mje dowjedła k vašemu nanej, hdyž přeni króc do vašeho domu stupich.“

„Pójće, kaž sebi přejeće!“

Hańža bě zahrodu poslednje lěta wo wjele porjeńšiła a wudospoľniła. Róže kćějachu k druhemu razej w tajkej mnohosći a w tak krasnych barbach, zo bě woprawdže radosć, tu přebywać. Baron bě tež kaž wobkuzłany z tak njewuprajnej rjanosću Božeje stwórby a ronješe: „Spokojena je moja wutroba, hdyž tu sedžu na vašej zemi při was. Wěm, zo toho hódny njejsym, sym so přehřešil přećiwo wam. Tola prošu ponižnje wo wodaće. Jako křesćanka njemóžeće je mi zapowěsć.“

„Sym přeco kóždemu wodała a tež wam. Ale wjacny njemóžeće wote mnje žadać.“

„Nic žadać, ale wěm, zo žaneho prošerja nje wotpokazaće. Tuž prošu wo škričku lubosće.“

„Zemja zamjertznje, hdyž njeje ćopłoty. Najlěpša póda zatwjerdnje, hdyž njeje rosy a deščika. Zatwjerdłu wutrobu njemóžu wam podać. Hdyž wam jaknje a narostu z njeje róže a zakćěja, potom móžeće sebi jenu wutorhnyć“, rjekny Hańža zamyslěna.

„A hdy zakćěja?“

„To njewěm.“